

Szathmári Dominik

Pályaudvar

elsodorva minden ideáltól
legjobb koromban kávéházak
közt polgárosodva mint egy kelet
európai a fővárosban egy erős szél
ellenében befagy váratlanul a kultúra
rajtam egy reggelen nem figyelem mától
a folyóba fulladt dinnyehéjat nem találok
alvó szegeket a homokban levettem
magamról a téli kabátot nem köszönök
nem magázom az urat és nem hiszek
a feltámadásban az idő tiszta akár
egy steril laborterem kihallható a
kattogás érthető rendszere
mindennel összefüggésben

ez állandó a többi e szerint változik

minden kicserélhető más nevével
habár valójában ugyanaz marad
engem ide kötöttek elhatárolva
másoktól de közelebb érezve
a teret nem tudva körém mi is
alakította a historizáló épületeket
az ösztön vagy a tudathasadás
egy örök ismétlő álomba merülve
nem járhat egyedül senki szabadon
engedték a magányt a forró komfortot az
összeturkált ruhákra ült szmogban erkély
rácsai közül bámul ki rám a sarki medián
tövig szívja el az elvesztegetett életet

már nem törődik semmi mással egyedül

SZATHMÁRI DOMINIK (1998) költő. A Műegyetemen tanult energetikai mérnökként. Zeneszerzéssel is foglalkozik, két albuma jelent meg.

csak magával az esténként kirajzolódó
felesége mozdulatlanul nézi a televíziót
a gondolkodást sekélyre váltva kívül be
szoborként a labirintusba nem tudva
soha hogyan vegyül el a köztudattal
arccal valamerre de ha baj van
elfut jobbra balra előre vagy épp
őrült akár az állat mint az első szó
amit megértettem egyre többen
mást akarnak mondani közben
kidülled az egységes átlag és
elveszik az egyéni vélemény
ritmustalanul kattog az idő
nem beszélek és irigykedem arra
akinek még van szava összegyűjtve
az elrejtett fiókokból fosztanám

ki mindet hogy végre üvöltsek

a terek rothadó szegletein
a villamos széthányt ülésein
az éttermek körpárnáin ahova
minden nagy ember ül az omló
vakolatot rágva éhezve a pincék
napfénytelen örömeiben vedelve
az ígéreteket az üres irodákban
lenézve a hídparkányra lenézve
a dunára ambíció nélkül elégedve
meg a mosttal a szimpla pillanatért
táncolva a romlás kerekén középen
vagy csak kint egy ligetben az ingerlő
testbe zárva a vizeletfoltok közt járva
megfagyott mosollyal egy tönkrement
rendben libabőr fut kitartóan a szigeten
támolyogva mikor túl sok sört ittam egy
gyrost tartva vissza a gyomrom tetején
úszik a lét a minimummal folyva egybe
elfojtva minden igényem kirekesztem
magamból magam is azt keresem
aki ugat helyettem ha gond van
mikor ellopják az önérzetem
az utcáról az észérveket
és előlről kell kezdenem
újra mindent

Kórház

elfedi a várakozás
azt mi nincs sehohol
nézem a házakat
tetőig hóval lepve
a lekötött betegük
lettem türelmetlen
figyelnek engem
a túhegyeken is át
minden pici részben
rémek szeme van
mindenki otthon
és senki nem
látogat még az
is elfeledkezik
aki valamikor
számon tartott
mi több kimondta
a nevemet és
ez jólesett még
elhittem ismernek
és én is ismerem
híres embereket
ablakomból elfogy
a fény túl kevés
amit mondhatok
túl sok mit folyton
csak halogatok
az ősleves tetején
céltalan elúszik
az öntudat majd
elsüllyed az is
pár méterrel
odébb az árok
partján csak a
szemét marad